

پنجشنبه ۲۴ آذر ماه ۱۴۰۱ • ۱۴۴۴ جمادی الاول ۲۰ • 15 Dec 2022



نگاهی به رسانه ها

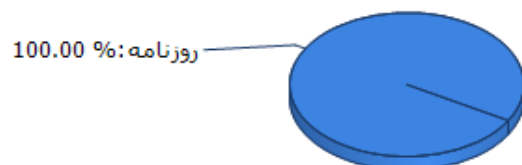
بازتاب اخبار تئاتر در روزنامه ها

تعداد کل محتوا : ۹



روزنامه

۹



گزارش فراوانی و درصد فراوانی مطالب مرتبط با تاثیر در رسانه های مکتوب

ردیف	نام منبع	فراوانی	درصد فراوانی
۱	ابتکار	۱	۱۱/۱
۲	ابرار	۱	۱۱/۱
۳	آرمان ملی	۱	۱۱/۱
۴	اصفهان امروز	۱	۱۱/۱
۵	اعتماد	۱	۱۱/۱
۶	ایران	۱	۱۱/۱
۷	توسعه ایرانی	۱	۱۱/۱
۸	شهرآرا	۱	۱۱/۱
۹	وطن امروز	۱	۱۱/۱
	جمع کل	۹	۱۰۰

نمودار فراوانی و درصد مطالب مرتبط با تئایر در رسانه های مکتوب



فهرست اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب

صفحه	عنوان	رسانه
۶	اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب	
۷	«بهزاد غریب پور» درگذشت	آرمان ملی
۸	«بهزاد غریب پور» درگذشت	ابتکار
۹	«بهزاد غریب پور» درگذشت	ابرار
۱۰	جشنواره ها و دردی که از تئاتر اصفهان دوا نمی شود	اصفهان امروز
۱۱	کاش می شد در وطن در آغوش بگیرم	اعتماد
۱۲	«تئاتر شهر» شنیدنی می شود	ایران
۱۳	نگاهی به وضعیت برگزاری جشنواره های استانی فجر / مدار صفر درجه!	توسعه ایرانی
۱۴	فراخوان جشنواره تئاتر بچه های مسجد منتشر شد	شهرآرا
۱۵	تئاتر مقاومت و تئاتر فجر مکمل یکدیگر	وطن امروز



◀ اخبار تئاتر در رسانه های مکتوب



تئاتر

«بهزاد غریب پور» در گذشت

بهزاد غریب پور، تصویرگر و گرافیست در ۶۵ سالگی از دنیا رفت. بهروز غریب پور، برادر این هنرمند و هنرمند تئاتر با اعلام این خبر نوشته است: «برادر عزیزمان، بهزاد، هنرمند گرافیست و تصویرگر نام آور بین المللی از میانمان به لطافت یک پرنده پر کشید و رفت. جایش تا ابد خالی خواهد ماند.» کیانوش غریب پور، برادر دیگر این هنرمند و گرافیست هم نوشته است: «بهزاد غریب پور، برادر، استاد و جانم، در غرت، به دیدار آشنایان آسمان رفت. روح مهربانش تابان. بهزاد غریب پور متولد سال ۱۳۳۶ در شهر سمنان و دانش آموخته رشته گرافیک دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران بود و با تأسیس استودیوی «تینوگرافیک» در سال ۱۳۶۳، فعالیت خود در حیطه تصویرگری و طراحی گرافیک و تبلیغات را پی گرفت که تا ۱۳۹۴ ادامه داشت. تدریس در دانشکده هنرهای زیبا و دانشگاه هنر و ده ها دوره و کارگاه آموزش تخصصی تصویرگری و طراحی کتاب از دیگر فعالیت های فرهنگی او بوده است. علاوه بر اینها، مدیریت هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، انتشارات افق، محراب قلم، قدیانی، سروش و غیره را نیز عهده دار بوده است. از سال ۱۳۶۸ تا ۱۳۹۳ عضو هیات داوران بسیاری از جشنواره های تجسمی بوده که دوسالانه تصویرگری تهران، جشنواره تصویرگری شاهکارهای ادبی و جشنواره هنرهای تجسمی فجر از آن جمله اند. او از سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۸۴ عضو اولین هیات مدیره انجمن تصویرگران ایران بوده است. از فعالیت های بین المللی او می توان به شرکت در گردهمایی طراحی کتاب آسیا پاسیفیک یونسکو، سال ۱۹۸۴ در ژاپن اشاره کرد. همچنین در سال ۱۹۹۹ عضو هیات داوران جشنواره نوما، در همان مرکز فرهنگی یونسکو بود. او در سال ۲۰۰۱ به دعوت یونسکو در براتیسلاوا کارگاه برگزار کرد و در سال ۲۰۰۳ عضو هیات داوران جشنواره براتیسلاوا بود. غریب پور دو بار جایزه تشویقی نوما را برای تصویرگری کتاب «راز پرنده» در ۱۹۸۸ و طراحی کتاب «پلنگ سیاه» در ۱۹۹۴ دریافت کرده است. در سال ۱۳۹۶ نیز نشان «آبان» از سوی انجمن تصویرگران ایران به ایشان اهدا شد. «راز آبگیر»، «سبزپوش مهربان»، «چهل قصه»، «ترانه های کودکان»، «بیزقندی»، «پرنده طلایی» و «همه حق» دارند، از جمله کتاب هایی هستند که غریب پور به تصویر در آورده است.

«بهزاد غریب‌پور» در گذشت



بهزاد غریب‌پور - تصویرگر و گرافیکست. در ۶۵ سالگی از دنیا رفت.

به گزارش ایسنا، بهروز غریب‌پور - برادر این هنرمند و هنرمند تئاتر - با اعلام این خبر نوشته است: «برادر عزیزمان، بهزاد هنرمند گرافیکست و تصویرگر نام‌آور بین‌المللی از میانمان به لطافت یک پرنده پر کشید و رفت. جایش تا ابد خالی خواهد ماند.»

کیانوش غریب‌پور - برادر دیگر این هنرمند و گرافیکست - هم نوشته است: «بهزاد غریب‌پور، برادر، استاد و جانم، دیشب (سه‌شنبه، ۲۲ آذرماه) در غریت، به دیدار آشنایان آسمان رفت. روح مهربانش تابان»

بهزاد غریب‌پور متولد سال ۱۳۳۶ در شهر سهند و دانش‌آموخته رشته گرافیک دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران بود و با تأسیس استودیوی «تینو گرافیک» در سال ۱۳۶۳، فعالیت خود در حیطه تصویرگری و طراحی گرافیک و تبلیغات را پی‌گرفت که تا ۱۳۹۴ ادامه داشت.

تدریس در دانشکده هنرهای زیبا و دانشگاه هنر و ده‌ها دوره و کارگاه آموزش تخصصی تصویرگری و طراحی کتاب از دیگر فعالیت‌های فرهنگی او بوده است.

علاوه بر این‌ها، مدیریت هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، انتشارات افق، محراب قلم، قدیانی، سروش و غیره را نیز عهده‌دار بوده است.

از سال ۱۳۶۸ تا ۱۳۹۳ عضو هیئت داوران بسیاری از جشنواره‌های تجسمی بوده که دوسالانه تصویرگری تهران، جشنواره تصویرگری شاهکارهای ادبی و جشنواره هنرهای تجسمی فجر از آن جمله‌اند.

او از سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۸۴ عضو اولین هیات مدیره انجمن تصویرگران ایران بوده است. از فعالیت‌های بین‌المللی او می‌توان به شرکت در گردهمایی طراحی کتاب آسیا پاسیفیک یونسکو، سال ۱۹۸۴ در ژاپن اشاره کرد.

همچنین در سال ۱۹۹۹ عضو هیئت داوران جشنواره نوما، در همان مرکز فرهنگی یونسکو بود. او در سال ۲۰۰۱ به دعوت یونسکو در براتیسلاوا کارگاه برگزار کرد و در سال ۲۰۰۳ عضو هیات داوران جشنواره براتیسلاوا بود.

غریب‌پور دو بار جایزه تشویقی نوما را برای تصویرگری کتاب «راز پرنده» در ۱۹۸۸ و طراحی کتاب «پلنگ سیاه» در ۱۹۹۴ دریافت کرده است.

در سال ۱۳۹۶ نیز نشان «آبان» از سوی انجمن تصویرگران ایران به ایشان اهدا شد. «راز آبگیر»، «سبزه‌پوش مهربان»، «چهل قصه»، «ترانه‌های کودکان»، «بیزقندی»، «پرنده طلایی» و «همه حق» دارند، از جمله کتاب‌هایی هستند که غریب‌پور تصویر کرده است.

«بهزاد غریب پور» در گذشت

بهزاد غریب پور - تصویر گر و گرافیست - در ۶۵ سالگی از دنیا رفت. به گزارش ایسنا، بهروز غریب پور - برادر این هنرمند و هنرمند تئاتر - با اعلام این خبر نوشته است: «برادر عزیزمان، بهزاد هنرمند گرافیست و تصویر گر نام آور بین المللی از میانمان به لطافت یک پرنده پر کشید و رفت. جایش تا ابد خالی خواهد ماند.»

کیانوش غریب پور - برادر دیگر این هنرمند و گرافیست - هم نوشته است: «بهزاد غریب پور، برادر، استاد و جانم، دیشب (سه شنبه، ۲۲ آذرماه) در غربت، به دیدار آشنایان آسمان رفت. روح مهربانش تابان» بهزاد غریب پور متولد سال ۱۳۳۶ در شهر سمنان و دانش آموخته رشته گرافیک دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران بود و با تأسیس استودیوی «تینو گرافیک» در سال ۱۳۶۳، فعالیت خود در حیطه تصویر گری و طراحی گرافیک و تبلیغات را پی گرفت که تا ۱۳۹۴ ادامه داشت.

تدریس در دانشکده هنرهای زیبا و دانشگاه هنر و دوره ها و کارگاه آموزش تخصصی تصویر گری و طراحی کتاب از دیگر فعالیت های فرهنگی او بوده است. علاوه بر این ها، مدیریت هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، انتشارات افق، محراب قلم، قدیانی، سروش و غیره را نیز عهده دار بوده است.

از سال ۱۳۶۸ تا ۱۳۹۳ عضو هیات داوران بسیاری از جشنواره های تجسمی بوده که دوسالانه تصویر گری تهران، جشنواره تصویر گری شاهکارهای ادبی و جشنواره هنرهای تجسمی فجر از آن جمله اند.

او از سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۸۴ عضو اولین هیات مدیره انجمن تصویر گران ایران بوده است. از فعالیت های بین المللی او می توان به شرکت در گردهمایی طراحی کتاب آسیا پاسیفیک یونسکو، سال ۱۹۸۴ در ژاپن اشاره کرد.

همچنین در سال ۱۹۹۹ عضو هیات داوران جشنواره نوما، در همان مرکز فرهنگی یونسکو بود. او در سال ۲۰۰۱ به دعوت یونسکو در براتیسلاوا کارگاه برگزار کرد و در سال ۲۰۰۳ عضو هیات داوران جشنواره براتیسلاوا بود.

غریب پور دو بار جایزه تشویقی نوما را برای تصویر گری کتاب «راز پرنده» در ۱۹۸۸ و طراحی کتاب «پلنگ سیاه» در ۱۹۹۴ دریافت کرده است. در سال ۱۳۹۶ نیز نشان «آبان» از سوی انجمن تصویر گران ایران به ایشان اهدا شد.

«راز آبگیر»، «سبز پوش مهربان»، «چهل قصه»، «ترانه های کودکانه»، «بزبز قندی»، «پرنده طلایی» و «همه حق» دارند، از جمله کتاب هایی هستند که غریب پور تصویر کرده است.

یادداشت

جشنواره‌ها و دردی که از تئاتر اصفهان دوا نمی‌شود

سی‌و‌چهارمین جشنواره تئاتر اصفهان پس از افتخیزهای فراوان به پایان رسید جشنواره‌ای که هر سال پذیرای گروه‌های نمایشی از سراسر استان اصفهان است اما امسال هرچند قرار بود ابتدا به‌صورت مجازی برگزار شود اما به‌صورت حضوری



• راضیه چنگیزناتین

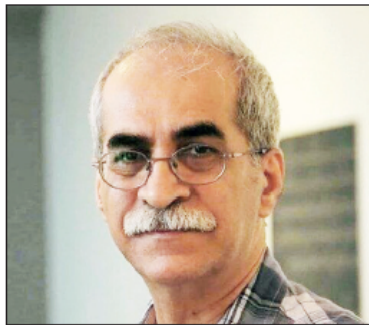
برگزار شد که همین امر به کیفیت اجرای گروه‌های نمایشی و برنامه‌ریزی آن‌ها آسیب زد. این جشنواره نتوانست آن‌طور که انتظار می‌رفت با اقبال مخاطبان روبه‌رو شود و برگزارندگان آن نیز از همان ابتدا با توجه به سابقه اجرا و فاصله کیفیتی نمایش‌های شرکت‌کننده مشخص بودند. این دوره از جشنواره تئاتر اصفهان حاشیه کم نداشت، یکی از پررنگ‌ترین حواشی این دوره در بخش داوری به وجود آمد؛ درحالی‌که در ادوار گذشته جشنواره تئاتر استان اصفهان، از هنرمندان بنام تئاتر کشور نیز به‌عنوان داور ناظر استفاده می‌شد، امسال هر سه عضو هیئت‌داوران این دوره از جشنواره از میان هنرمندان تئاتر استان اصفهان انتخاب شده‌اند. موضوعی که موافقان و مخالفان بسیاری داشت. باین‌حال این دوره از جشنواره نیز برگزار شد و دو نمایش «خواب‌هایم سرراغ تو را می‌گیرند» و «میشو سوزوکی» به دبیرخانه جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر معرفی شدند. روندی که هر ساله طی می‌شود و به نظر می‌رسد تنها دستاورد این جشنواره برای تئاتر اصفهان است.

برگزاری سی‌و‌چهار دوره از این جشنواره سبب نشده تا ذره‌ای از مشکلات تئاتر اصفهان حل شود و این جشنواره بیشتر جنبه ویتروینی دارد و ویتروینی که پس از سی‌و‌چهار دوره حتی نتوانسته زمینه‌ساز حل مشکل سالن‌های نمایش تئاتر در اصفهان باشد. جشنواره‌ای که می‌توانست هر سال در یکی از شهرهای استان برگزار شود و میزبانی به شهرهای مستعدی همچون شاهین‌شهر، خمینی‌شهر، نجف‌آباد و... سپرده شود تا مسئولین فرهنگی و شهرداری‌های این شهرستان‌ها نیز به فکر ساخت سالن‌های نمایش استاندارد تئاتر بیافتند. هرچند شهر اصفهان به‌عنوان مرکز استان و مهد تئاتر ایران، خود از کمبود سالن‌های استاندارد نمایش و همچنین پردیس تئاتر و تئاتر شهر رنج می‌برد بنابراین جای تعجبی ندارد که شهرهای استان از حداقلی‌ترین سالن‌های نمایش محروم باشند. برگزاری جشنواره‌های تئاتر در اصفهان حتی نتوانسته آن‌طور که انتظار می‌رود به ارتباط میان مردم و تئاتر کمک کند و فرصتی ایجاد کند تا مردم اصفهان که از مخاطبان جدی و اصلی تئاتر بوده‌اند با سالن‌های نمایش آشتی کنند. استان اصفهان یکی از ارکان اصلی تئاتر ایران است و صاحب مکتب بوده و تأثیر بسیاری در هنر نمایش ایران داشته و دارد اما سالیان سال است مشکلات، میان مخاطبان و نمایش‌ها فاصله انداخته و اهالی تئاتر اصفهان یا به تهران کوچ کرده‌اند و یا با مشکلات متعدد تئاتر اصفهان دست‌وپنجه نرم می‌کنند. برگزاری جشنواره تئاتر در اصفهان قطعا موتور محرکی برای گروه‌های نمایش فعال در شهرستان‌های استان است اما تا زمانی که مشکلات ریشه‌ای تئاتر استان اصفهان برقرار باشد جشنواره سودی برای اهالی تئاتر، مخاطبان و مکتب تئاتر اصفهان نخواهند داشت.

بهزاد غریب پور، گرافیسیت و تصویر گر در ۶۵ سالگی از دنیا رفت کاش می شد در وطن در آغوشت بگیرم

مشخص گرافیک و نقاشی شهرت دارد. تاسیس استودیوی تینو گرافیک از دیگر کارهای او به نوعی یکی از بزنگاه‌های مهم زندگی هنری اش بود. او در سال ۱۳۶۳ این استودیو را تاسیس و فعالیت خود را در زمینه تصویرگری و طراحی گرافیک و تبلیغات آغاز کرد. بهزاد غریب پور سال‌ها در دانشکده هنرهای زیبا و دانشگاه هنر و کارگاه آموزش تخصصی تصویرگری تدریس می‌کرد و مدت‌ها به طراحی کتاب مشغول بود. راز آبگیر، سبزپوش مهربان، چهل قصه، ترانه‌های کودکان، بزب قفدی، پرند طلایی و همه حق دارند، از جمله کتاب‌هایی هستند که غریب پور تصویرگری آنها را انجام داده است.

غریب پور از ۳۰ سالگی تا اوایل دهه ۹۰ در بسیاری از رویدادهای رقابتی هنرهای تجسمی داور بود. عضویت در هیات داوران بسیاری از جشنواره‌های تجسمی، دوسالانه تصویرگری تهران، جشنواره تصویرگری شاهکارهای ادبی و جشنواره هنرهای تجسمی فجر از آن جمله‌اند. او در سال ۱۹۹۹ عضو هیات داوران جشنواره نوما در مرکز



فرهنگی یونسکو بود و در سال ۲۰۰۱ به دعوت یونسکو در براتیسلاوا کارگاه برگزار کرد. در سال ۲۰۰۳ عضو هیات داوران جشنواره براتیسلاوا بود.

غریب پور از سال ۱۳۸۲ تا ۱۳۸۴ اولین هیات‌مدیره انجمن تصویرگران ایران عضو بود.

غریب پور دو بار جایزه تشویقی نوما برای تصویرگری کتاب راز پرند در ۱۹۸۸ و طراحی کتاب «پلنگ سیاه» در ۱۹۹۴ دریافت کرد. در سال ۱۳۹۶ نیز نشان آبان از سوی انجمن تصویرگران ایران به او اهداء شد.

تصویرگری بیش از ۱۰ کتاب و داور چندین نمایشگاه داخلی از جمله نمایشگاه تصویرگران کتاب کودک، مدیریت هنری چندین نمایشگاه بین‌المللی همچون براتیسلاوا بولونیا و کاتالونیا یوگسلاوی و... از دیگر سوابق غریب پور است.

بخش هنر و ادبیات «اعتماد» در هفته پیش رو به‌طور ویژه به زندگی و هنر این گرافیسیت و تصویر گر خواهد پرداخت.

گروه هنر و ادبیات | درگذشت بهزاد غریب پور، گرافیسیت و تصویر گر، روز گذشته در صدر اخبار حوزه هنرهای تجسمی بود؛ خبری که خیلی‌ها از طریق برادرانش از آن مطلع شدند. بهزاد غریب پور، زاده سنندج بود و انتشار خبر درگذشت او در روز سه‌شنبه جدای از اندوهش، اهالی هنرهای تجسمی و علاقه‌مندان آثار این هنرمند را شگفت زده کرد، چرا که او زاده سال ۱۳۳۶ بود و تنها ۶۵ سال داشت. برادر بزرگش بهروز، نویسنده و کارگردان تئاتر و سینما در اعلام خبر درگذشتش نوشت: «برادر عزیز من، بهزاد، هنرمند گرافیسیت و تصویر گر نام‌آور بین‌المللی از میان ما به لطافت یک پرند پر کشید و رفت. جایش تا ابد خالی خواهد ماند.» روایت برادر کوچکش، کیانوش که او هم طراح گرافیک، تصویر گر و مدیر هنری است،

از این قرار است: «بدرود برادر! بدرود استاد! تو جاودانه‌ای، به اعتبار نام و جای بلندی که در هنر و قلب ما ساختی. همچنان مهربان و خندان و گرم در قلب من، عزیزان ما و دوستدارانت خواهی درخشیدی. تو پهلوان زنده همه میدان‌های خاطرات و افتخاراتی که ساختی و پرداختی می‌مانی.

ما چه خوشبختیم که در این جهان چنین بهزادی در میان ما بود و چه خوشبختند آنان که از امروز روح مهربانت را می‌بایستند. کاش بودی تا روزی دوباره در وطن همدیگر را در آغوش بگیریم و چشمی از شوق و چشمی به یاد جوانان وطن با اشک بشوریم. بهزاد غریب پور، برادر، استاد و جانم، دیشب در غربت، به دیدار آشنایان آسمان رفت. روح مهربانش تابان.»

بهزاد غریب پور، مثل خیلی از هم‌سلالتش که در رشته‌های مختلف هنری توانستند سری در میان سرهابیرون بیآورند، در دانشکده هنرهای زیبای دانشگاه تهران درس خوانده بود و دانش آموخته گرافیک بود. از سوابق غریب پور می‌توان به مدیریت هنری کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، انتشارات افق، محراب قلم، قدیانی، سروش و... اشاره کرد. از مرحوم بهزاد غریب پور باید به عنوان یکی از گرافیسیت‌های معروف و تصویر گران توانا نام برد. او همچنین به تربیت شاگردان زیادی در حوزه هنرهای تجسمی و به‌طور

«تئاتر شهر» شنیدنی می شود

ویژه برنامه رادیویی «تئاتر شهر» از روز پنجشنبه بیست و چهارم آذر راهی آنتن شبکه رادیویی نمایش می شود. این ویژه برنامه در راستای امضای تفاهمنامه اخیر اداره کل هنرهای نمایشی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، اداره کل هنرهای نمایشی رادیو و مجموعه تئاتر شهر ساعت ۱۸:۱۵ تا ۱۹:۱۵ روزهای پنجشنبه هر هفته از محل سالن انتظار سالن اصلی این مجموعه تقدیم شنوندگان می شود. سید محمد جواد طاهری، رئیس مجموعه تئاتر شهر در جلسه ای که با حضور مدیرکل هنرهای نمایشی رادیو برگزار شد ضمن قدردانی از مدیریت و کارکنان اداره کل هنرهای نمایشی رادیو توضیح داد: ایجاد چنین شرایطی برای تئاتر شهر با برنامه رادیویی که مزین به اسم این مجموعه ارزشمند است برای بنده و همکارانم دربرگیرنده ارزش های فراوانی است که می تواند در حوزه تبلیغات آثار نمایشی به صحنه رفته در این مجموعه و سایر تماشاخانه نقش چشمگیری داشته باشد. اما این تبلیغات زمانی می تواند مورد توجه قرار گیرد که عنصر «نقد» نیز همراه این تبلیغات باشد. اتفاقاً همین شرایط است که زمینه های رشد مخاطبان را فراهم می کند. محسن سوهانی مدیرکل هنرهای نمایشی رادیو در این باره گفت: «این برنامه رادیویی پُر واک نمایش های تئاتر شهر و دیگر آثار نمایشی به صحنه رفته در شهر تهران است که می تواند به عنوان یک بازوی رسانه ای از تئاتر حمایت کند. این فرایند تعامل دوسویه ای است که می تواند در تکثیر مخاطب تئاتر نقش مؤثری ایفا کند. شرایطی که دربرگیرنده ابعاد مختلفی است و موجب ایجاد یک بستر جدید برای معرفی هرچه بهتر آثار نمایشی خواهد شد.» / مهر



تاریخ انتشار: پنجشنبه ۲۴ آذر ماه ۱۴۰۱ * ۱۰:۱۵

نگاهی به وضعیت برگزاری جشنواره‌های استانی فجر

مدار صفر درجه!



نوید جعفری

اگر در تاریخ تئاتر، تئاتر آزمایشگاهی را به نام مدیران تئاتر ایران ثبت کرد، اصولاً در ایران و مرکز هنرهای نمایشی کشور چیزی به نام استفاده از تجربیات گذشته وجود ندارد و مدیران تازه به مسند رسیده با دایره‌های شکافتن سقف و انداختن طرحی نو همه تلاششان را می‌کنند تا هر دستاوردی از گذشته را تغییر دهند تا به عنوان مدیر خلاق و یا نوآوری شگرف مطرح شوند.

در این میان بیچاره‌تر از همه تئاتر استانی‌ها و شهرستان‌هاست که سال‌هاست با مجموعه‌ای به نام مرکز هنرهای نمایشی پایتخت و حومه مواجه هستند و اولین اصل عدالت و شعار تئاتر برای همه‌گرایی ایشان محقق نشده است. این در حالی است که در تمام دهه‌های گذشته هنرمندان تئاتر بدون هیچ چشم‌داشتی به ثروت و شهرت چراغ صحنه‌ها را روشن نگاه داشتند و با فعالیت چشمگیر در مسیر آگاهی و فرهنگ‌سازی جامعه دست به تولید محتوا زدند.

فعالیت‌های نمایشی در زمینه احیای ارزش‌های دفاع مقدس، آثار خیابانی و صحنه‌ای دینی، توجه به نشاط عمومی جامعه و خانواده و

فعالیت در زمینه کودکان و نوجوانان حتی در دوران دشوار کرونا، بخش کوچکی از فعالیت هنرمندان نمایشی در ایران است.

جشنواره‌های تئاتر استانی محلی برای حضور گروه‌های نمایشی هر استان سی و چندمین دوره خود را تجربه می‌کنند و در هر دوره شاهد تغییرات مختلفی بوده‌اند که هر کدام با خون جگر و تحمل رنج بسیار به دست آمده است.

سال‌ها هنرمندان تئاتر تلاش کردند مبحث اجراهای عمومی و ارتباط مستقیم تئاتر با مردم به عنوان رکن اصلی جشنواره قرار بگیرد تا هر نمایش به شرط اجرای عموم بتواند در این رویداد حضور پیدا کند، شرطی که پس از سال‌ها به یکباره و پس از ۵ ماه از اعلام شیوه‌نامه‌ای همانند سایر دوره‌ها با شرط اجرای عمومی از سوی دبیرخانه جشنواره‌ها تغییر می‌کند و تا یکپارچه عدم اجرای عموم می‌شود.

ناباورانه‌تر اینکه ایده این تغییر از تئاتر به کارگاه کلامی نشأت می‌گیرد که فجر میزبان آثاری پیش از این روی صحنه نرفته باشد. گویی قرار است مدلی تازه از یک ماشین رونمایی شود تا در تیرین اتفاق، جشنواره‌های استانی مجدداً مدلی دیگر از آزمون و خطا تجربه کردند که از همان ابتدا مخالفت هنرمندان استان‌ها را در پی داشت و

متأسفانه از سوی مدیران جشنواره فجر و مرکز هنرهای نمایشی به آن توجه نمی‌شد.

اما آنچه این بار از آستین مرکز هنرهای نمایشی در آمده است انتحان بی پایه و تنها سر اعلام نوآوری و خلاقیت است که عملاً همه ساز و کارها را به هم ریخته و حتی باعث بی‌نامگی شده است.

تغییر شیوه‌نامه برگزاری جشنواره‌های استانی تنها منوط به بحث اجراهای عمومی نشد و دوباره کردن شورای سیاست‌گذاری جشنواره و تغییر به دو شورای سیاست‌گذاری و اجرایی و تقسیم برخی مسئولیت‌ها، کم‌رنگ‌تر کردن نقش هنرمندان

اصولاً در ایران و مرکز هنرهای نمایشی کشور چیزی به نام استفاده از تجربیات گذشته وجود ندارد دو مدیران تازه به مسند رسیده با دایره‌های شکافتن سقف و انداختن طرحی نو همه تلاششان را می‌کنند تا هر دستاوردی از گذشته را تغییر دهند تا به عنوان مدیر خلاق و یا نوآوری شگرف مطرح شوند

و انجمن هنرهای نمایشی از آن جمله است که با رجوع به متن کامل شیوه‌نامه برگزاری جشنواره‌های تئاتر استانی متوجه این موضوع خواهید شد.

در آیین‌نامه جدید انتخاب دبیر به شورای سیاست‌گذاری سپرده شده است که بجز مدیر کل فرهنگ و ارشاد و رئیس انجمن عملاً باقی اعضا نسبت و آشنایی با تئاتر ندارند. شورای سیاست‌گذاری متشکل از نماینده سیاسی و امنیتی استانداری، یکی از نمایندگان مجلس، رئیس شورای شهر، معاون فرهنگی شهردار و در نهایت یک هنرمند به پیشنهاد مدیر کل است.

نکته غریب‌تر در این سیستم اینجاست که اصولاً فراموش شده دبیر جشنواره اصلی‌ترین عنصر تصمیم‌گیری جشنواره است و با این سیستم در بسیاری از استان‌ها شاهد حضور برخی به صورت صوری هستیم که بعضاً چهره‌های تلویزیونی هستند تا اهالی مستمر تئاتر و بدیهی است وقتی دبیر جشنواره به عنوان رأس هرم تصمیم‌گیری و برگزاری جشنواره اینچنین منصوب شود در ادامه نمی‌توان به جشنواره‌ای قدرتمند امیدوار بود.

آنچه توسط مدیران فعلی مرکز هنرهای نمایشی و دبیرخانه جشنواره تئاتر فجر مطرح شده و به انجام آن اصرار می‌شود احیای جشنواره‌های تئاتر منطقه‌ای است که محلی برای رقابت بین برگزاری استانی و راهیابی به تئاتر فجر بود. برای بررسی این تصمیم باید به گذشته برگردیم. نفس پدید آمدن جشنواره تئاتر استانی از دهه ۶۰ آغاز شد که رشد و تعدد گروه‌های متقاضی شرکت در جشنواره تئاتر فجر منجر به برگزاری استانی جشنواره شد تا برای برگزاری استان‌ها از مسیر دیگری وارد جشنواره فجر شوند و در واقع پس از آن ایده جشنواره تئاتر منطقه‌ای به عنوان فیلتر دوم برای انتخاب آثار کیفی و کم کردن تعداد به میان آمد. تا سال‌ها کشور به ۶ منطقه تقسیم و برگزاری هر استان به منطقه‌ای خارج از استان خود می‌رفتند تا پس از رقابت میان برگزاری در نهایت از بین بیش از ۱۵۰ آثار به فجر راه پیدا کنند.

با راه‌اندازی جشنواره‌های مختلف استانی و ملی و سراسری خطر جشنواره‌زدگی نمایان شده بود که برخی گروه‌ها همچون جایزه‌گیران فیلم‌های وسترن تنها از جشنواره‌ای به جشنواره دیگری می‌رفتند و در این میان تولید و اجراهای عمومی به عنوان رکن اصلی و ماهیت تئاتر در حال تضعیف شدن بود. از سوی دیگر هیأت‌های داوری متعدد در هر منطقه‌ای به آنکه از کم و کیف سایر مناطق مطلع باشند

ناچار به انتخاب ۲ تا ۳ اثر بودند که در هنگام مقایسه فاصله کیفی آثار بیش از پیش نمایان می‌شد. به نحوی که در یک منطقه داوران از سراجبار ناچار به انتخاب دو اثر به نسبت با کیفیت‌تر از بین آثار متوسط بودند و در همان زمان در منطقه‌ای دیگر داوران دچار عذاب انتخاب دو اثر از بین آثار بی‌شاخص و با کیفیت و نهایتاً در جشنواره تئاتر فجر و هنگام مقایسه آثار این حقیقت تلخ با فاصله شدید کیفی آثار در ذوق مخاطب می‌زد.

از سوی دیگر هزینه‌های بسیار برای جشنواره و برنامه‌ریزی همزمان در کل کشور از دیگر عوامل بود که کارشناسان و مدیران وقت را متوجه می‌کرد. هزینه‌های جشنواره‌های منطقه‌ای از سال‌ها جشنواره‌های منطقه‌ای تعطیل شد و در یک دوره هیأت داوری ثابت در همه استان‌ها آثار برگزارنده را بررسی و در نهایت ۱۴ اثر را انتخاب کرد.

نکته قابل توجه اینجاست که برخی گروه‌ها به جای بازیابی زنده فیلم خود را ارائه کردند و در نهایت اثر از میان فیلم‌ها و آثار از بین آثار زنده به فجر راه یافت. براساس این تجربه و بارش تکنولوژی و امکانات ویژه ضبط تئاتر کارگران‌ها این مجال را یافتند نسخه مورد نظر ضبط شده را به تهران ارسال و حتی خود در جلسه بازیابی فیلم حضور داشته باشند. حتی در سال قبل فیلم‌های برگزیده استانی در سامانه بارگذاری شدند تا زحمت و هزینه بهرام بهرام و تکیه هم از دوش گروه‌ها برداشته شود.

با مرور اجتمالی بر این تجربیات و آزمون و خطاهای پیش‌اصولی اینجاست که احیای جشنواره‌های منطقه‌ای آن‌هم به شکلی ناخوش و همچنین در این وضعیت اجتماعی و اقتصادی چه ضرورتی دارد و اصرار متولیان امر بدون توجه به این همه تجربه چه ضرورتی دارد؟ دست‌پا‌ری به سوی استانداردها و شهرهای دیگر را هر استان دراز کردن برای دریافت بخشی از بودجه آن‌هم در وضعیتی که اکثر سالن‌ها و امکانات آن فرسوده و نیازمند تعمیرات جدی است چه سودی دارد؟

یک حساب سرانگشتی ساده مشخص می‌کند برگزاری جشنواره منطقه‌ای با حضور برگزاری ۱۰ استان و حدود ۲۰ گروه نمایشی با میانگین هر گروه ۱۰ نفر (جمعاً ۲۰۰ نفر) خوراک، جایز، دستمزد ستاد اجرایی، دستمزد و هزینه‌های هیأت داوران و مهمانان حداقل بین ۹۰۰ میلیون تومان تا یک میلیارد تومان هزینه دارد.

باید پرسید که سهم مرکز هنرهای نمایشی و سهم هر استان از این مبلغ چقدر خواهد بود؟ چرا در خیل اخبار منتشر شده در خصوص جشنواره این شفافیت مالی برای اعلام آن وجود

هزینه چشمگیر برگزاری جشنواره تئاتر منطقه‌ای که باید صرف خوردن جلوک‌ها و عکس یادگاری گرفتن مدیران و روزومه و آمار سازی شود، آیا بهتر نیست که به تعمیر و ترمیم سالن‌های نمایشی، خرید امکانات اولیه همانند نور و سیستم صوتی و با گروه‌های نمایشی کشور اختصاص یابد؟

ندارد؟ اگر فرض را بر تقسیم مساوی بگیریم از منابع مالی استان‌های برگزارکننده جشنواره منطقه‌ای اجازه این کار را می‌دهد؟ اگر منابع استانی بود چه مسازدی در اختیار داشتند که خودشان به بهبود نیازهای سخت‌افزاری استان‌ها اختصاص می‌دادند اینک پولی در کار نیست چرا باید بودجه‌ای از بیت‌المال هزینه شود تا فقط افتخار احیای مریض رویه‌مرگی به نام تئاتر استان‌ها به نام عده‌ای ثبت شود؟

مهم‌تر اینکه برگزاری جشنواره منطقه‌ای چه تأثیر کوتاه‌مدت یا بلندمدتی بر تئاتر استان میزبان خواهد داشت؟ هزینه چشمگیری که باید صرف خوردن جلوک‌ها و عکس یادگاری گرفتن مدیران و روزومه و آمار سازی شود آیا بهتر نیست که صرف تعمیر و ترمیم سالن‌های نمایشی، خرید امکانات اولیه همانند نور و سیستم صوتی و یا هزینه برای گروه‌های نمایشی کشور شود؟

از سوی دیگر وقتی پلانونهای نمایشی استان‌ها در بهترین حالت ظرفیتی حداقل ۷۰ و در نهایت ۲۰۰ نفره دارند عملاً اجراهای جشنواره منطقه‌ای تنها می‌تواند جوابگوی گروه‌های شرکت‌کننده باشد و هنرمندان تئاتر استان و حتی علاقه‌مندان تئاتر هم جایی در این رویداد ندارند، جشنواره منطقه‌ای قرار است کدام بخش از اهداف تئاتر متعالی را زنده نگاه دارد؟

تأسیسات تئاتر که فراموش کرده‌ایم که تمام این هزینه‌ها و جشنواره‌ها در شرایطی برگزار می‌شود که جهان ارتباطات به رشد روزی رسیده بود و تنها راه ارتباط هنرمندان همین جشنواره‌های بود که قرار بود در خدمت بهبود دانش و آموزش، تبادل تجربیات گروه‌های نمایشی کشور و در نهایت اجراهای عمومی در مواجهه با مخاطب باشد. در شرایطی که امروز می‌توان با یک کلیک ساده و از طریق رسانه‌های ارتباطی نوین از تازدهای اجرا و آموزش در هر جای جهان استفاده کرد، چرا باید به روش‌های پرهزینه‌ی عمر گذشته رجوع کرد؟

فراخوان جشنواره تئاتر بچه های مسجد منتشر شد



فراخوان جشنواره تئاتر مردمی بچه های مسجد توسط حوزه هنری انقلاب اسلامی خراسان رضوی منتشر شد. جشنواره تئاتر مردمی بچه های مسجد با محورهای موضوعی حماسه و هویت، فرهنگ رضوی، پیشرفت و ایران آینده و مشارکت و پیشرفت محلی از ۲۱ آذرماه آغاز به کار کرده است و مهلت ثبت نام و ارسال طرح و متن به دبیرخانه آن تا پنجم دی ماه وجود دارد. پس

از این مرحله از پنج تا ۱۰ دی آثار بازیینی و گروه های برگزیده برای شرکت در کارگاه های آموزشی انتخاب می شوند و بعد از آن هم به اجراهای صحنه ای می پردازند. در نهایت اختتامیه رویداد در تاریخ ۱۷ اسفند هم زمان با نیمه شعبان برگزار خواهد شد. گستره اجرای این آثار مدرسه، مسجد و محله خواهد بود و علاقه مندان به شرکت در این فراخوان برای کسب اطلاعات بیشتر می توانند به سایت حوزه هنری خراسان رضوی به آدرس artmashad.ir مراجعه کنند.

دوران رقابت‌های کاذب به سر آمد

تئاتر مقاومت و تئاتر فجر مکمل یکدیگر



بین دبیران تئاتر فجر و تئاتر مقاومت -به‌عنوان ۲ رویداد مهم و مؤثر تئاتری در کشور- انجام شد، یک دوره بی‌نظیر و کارآمد رقم خورد؛ راهیابی ۴ اثر در بخش صحنه‌ای، ۵ اثر در بخش خیابانی و ۴ اثر در بخش رادیویی، در مجموع ۱۳ نمایش از هجدهمین

جشنواره تئاتر مقاومت به تئاتر فجر راه یافتند که خود نمود بارزی از پشتیبانی و هماهنگی موجود در بین ۲ رویداد مهم تئاتری حوزه انقلاب و مقاومت است که می‌توان آن را به‌نوعی سرمشق و سرلوحه تمام ادوار نامید. از طرفی حضور دبیر چهل‌ویکمین جشنواره تئاتر فجر در بین داوران اصلی جشنواره تئاتر مقاومت و ایضا حضور مؤثر دبیر جشنواره تئاتر مقاومت در جشنواره فجر امسال نیز خود مؤید این مطلب است.

این اتفاق ویژه و هماهنگی و همسویی، نشان از مقوم

گروه فرهنگ و هنر؛ جشنواره بین‌المللی تئاتر مقاومت در حالی بخش صحنه‌ای خود را پس از برگزاری ۳ بخش بین‌الملل، رادیویی و خیابانی در کشور عراق و ۳ استان یزد، فارس و خراسان رضوی به پایان برد که امسال در دوره هجدهم رکوردهایی شاید تکرار‌نشدنی را به جا گذاشت. از بین‌المللی شدن جشنواره گرفته تا برقراری عدالت فرهنگی در گستره ایران اسلامی، تنها گوشه‌ای از اقداماتی بود که مقدماتش شاید در ادوار گذشته انجام شده بود اما اهتمام ویژه مدیران و سیاست‌گذاران این دوره، موجب به فعلیت رسیدن این مهم شد. اما در کنار تمام این کارها بی‌تردید هماهنگی بین ۲ رویداد مهم تئاتر مقاومت و تئاتر فجر در نوع خود کم‌نظیر یا بی‌نظیر بود؛ اتفاقی که شاید در ۱۷ دوره گذشته تلاش‌هایی در این باره انجام شده بود اما شمر ثمر واقع نشد و متأسفانه عدم هماهنگی بین این ۲ رویداد تا جایی پیش رفت که باعث شد در برخی ادوار تئاتر مقاومت، هیچ اثر برگزاری به جشنواره تئاتر فجر راه پیدا نکند و در برخی دیگر نیز یک الی ۲ اثر منتخب توانست به فجر راه پیدا کند. در دوره هجدهم اما با هماهنگی کاملی که

و مکمل بودن این ۲ رویداد مهم تئاتری کشور است که می‌توان به جرأت اذعان کرد حلقه گمشده سالیان سال تئاتر کشور بود. چه‌بسا یکی از مهم‌ترین افتخارهای تئاتر کشور گسستی بود که متأسفانه در بین بسیاری از رویدادهای حوزه هنرهای نمایشی کشور

جا خوش کرده و رویدادهای تئاتری را همانند جزایر جداگانه با سیاست‌های خاص خودشان رها کرده بود و این گسست با بی‌توجهی مسؤولان مربوطه سال به سال نیز عمیق‌تر می‌شد تا در نهایت بعد از سال‌ها تنها عایدی تئاتر کشور از برپایی این جشنواره‌ها و رویدادها یک دوره‌ای در یک بازه کوتاه‌مدت بود. امسال اما با تغییر سیاست‌های دولتی و همچنین اتخاذ تصمیمات بلندمدت، با اشراف و رصد صحیح و درست بنیان و سیاست‌گذاران تئاتر مقاومت و با توجه به ظرفیت‌های بالقوه موجود و از طرفی هماهنگی بین ۲ دبیر متعهد و صداپتبه

متخصص در حوزه تئاتر، شاهد پایان این گسست چندین ساله شدیم و این حلقه و زنجیره مهم که همبستگی آن به انسجام بیش از پیش تئاتر به عنوان غنی‌ترین هنر این سرزمین انجامید، آن هم در چنین شرایطی که بسیاری از هنرمندان شاخص و مطرح تئاتر کشور -که هر کدام به نحوی از امکانات دولتی استفاده و به واسطه جشنواره‌های دولتی نام و نشانی برای خود راه انداخته‌اند- از حضور در رویدادها و جشنواره‌های تئاتری در حال انصراف هستند، جشنواره تئاتر مقاومت بدون حتی یک انصرافی و با افتخار در جشنواره تئاتر مقاومت شرکت و نسل جدیدی از هنرمندان تئاتری را به مهم‌ترین رویداد تئاتری کشور معرفی کرده است. این رسالت مهم و نسل‌ساز شکل نمی‌گرفت مگر با اتخاذ سیاست‌های درست و البته همسویی بین دبیر ۲ جشنواره که در این بازه همچون باطل‌السحر فتنه‌های دوران عمل کرد بنابراین این همسویی و هماهنگی را باید به فال نیک گرفت. در پایان امیدواریم این همگرایی و همسویی را نه تنها در این دوره که در دوره‌های پیش روی این رویداد مهم تئاتری انقلاب و مقاومت نیز شاهد باشیم.